

bæret forelagt dette Thing og er vedtaget af det. Smidlertid bør det vistnok erkjendes, at da der er gaaet 12 Aar, siden det sidst blev behandlet her i Thinget, er det naturligt, at der kan ønskes Forandring i det, ligesaaelfsom man kunde ønske Forandring i Love, der ere vedtagne for 12 Aar siden. Et Lovforslag som dette vil derfor naturligvis blive Gjenstand for Drøftelse. Smidlertid er det ikke min Hensigt at komme altfor dybt ind paa de Forandringer, der kunne være ønskelige. Jeg vil kun gjøre et Par Bemærkninger om selve det Forslag, der foreligger, for derigjennem at præcisere det i flere Retninger særdeles Ønskelige i, at Forslaget maatte gaa igjennem. Den første Paragraf indeholder Bestemmelse om Forligs Eksekutionsstraf, idet det er vitterligt, at Forligsinstitutionen ofte er misbrugt til at faae Fordringer hurtig gjorte exigible, hvorved andre Kreditorer ere blevne forurettede. Det er selvfølgelig i høi Grad heldigt at faae Bestemmelser som dem, § 1 indeholder. Forligsinstitutionen har i alt Fald hidtil ikke blot virket heldigt derved, at stridende Parter ere blevne enige, men den har ogsaa virket særdeles heldig i den Retning, at den har bidraget til at gjøre Fordringer, der vare klare og hvorom der ingen Strid var, exigible paa en let Maade og uden Omkostninger; derved er der vistnok udrettet overordentlig stor Gavn. Jeg tror derfor, man ubetinget maa sige, at § 1 er hensigtsmæssig. — Hvad angaar § 2, som ophæver Nødvendigheden af at gaa til Forligskommissionen i Kontra- og Kontinuationsager, tror jeg, at der ikke let kan være Tvivl om, at ogsaa dette er en særdeles heldig Forandring. § 3 er af en mere formel Natur, og den kan jo naturligvis have sine Goder. — Den ærede første Valer omtalte §§ 4 og 6. Jeg tror nok, at den ærede Valer har nogen Hæst i, at der kan rettes forskjelligte Indvendinger imod disse Paragrafer, men jeg skal ikke gjentage dem, da han allerede har trukket dem frem. Med Hensyn til § 5, angaaende Sagsførernes Møde, staar jeg ganske paa det Standpunkt, hvorpaa i alt Fald den ærede Justitsminister stod første Gang, han forelagde Lovforslaget, thi jeg tror, at den nuværende Regel er en Levning af den Mistillid, der i forrige Aarhundrede var temmelig almindelig ligeoverfor Sagsførerne, at man frygtede for, at

deres Hovedopgave var at stifte Proces, at stifte og ikke forhindre Strid mellem Parterne. Men jeg tror, at det fra alle Sider erkjendes, at Sagsførerstanden i sin Helhed nu til Dags har andre Opgaver og ikke kan betragtes med de Øine, hvormed man i forrige Aarhundrede saae paa den, saa at det er sikkert, at i mangfoldige Sager ville Sagsførernes Møde snarere være fremmende for Forlig end hindrende. Jeg kan forsaavidt ikke Andet end beklage, at denne foreslaaede Bestemmelse ikke omfatter hele Landet, men kun Kjøbenhavn; dersom man imidlertid finder det heldigt at begrænse den til Kjøbenhavn, og de Herrer, der særlig ere kjendte med Forholdene paa Landet, ønske, at den ikke skal udvides dertil, tør jeg for mit Vedkommende, da jeg ikke har nogen særlig Erfaring overfor Landbefolkningen, ikke sige, at man bør udvide Bestemmelsen til Landet, der er maasse Andre, der mene, at det bør være saaledes. Det er de væsentligste Paragraffer, jeg har nævnt. Jeg tror nok, at den Strid, der kan komme til at staa i Rigsdagen angaaende dette Forslag, maasse vil komme til at dreie sig om det Punkt, som den ærede sidste Valer fremhævede, nemlig om Nødvendigheden af personligt Møde, idet Folkethinget forrige Gang forlangte strengere Bestemmelser i saa Henseende og særlig, at Nødvendigheden af personligt Møde skulde ex officio fra Dommerens Side gjøres gjældende, uden at Modparten androg derpaa, saaledes at naar en af Parterne ikke havde givet personligt Møde og ikke kunde godtgjøre lovligt Forsald, skulde Vedkommende mulktres o. s. v. Jeg tror, at man ikke skal være for streng i den Retning. Det fordres nu, at Modparten skal forlange, at der skal godtgjøres lovligt Forsald, og jeg tror, at det er fuldstændigt rigtigt. Det stemmer ganske med Befolkningens Tarv, og det vilde undertiden kunne virke i høi Grad oprørende, om man vilde gaa saavidt, som den ærede Valer er tilbøielig til at gaa, at forlange, at Vedkommende skal møde personligt. Jeg tror, at det særlig for Kvinder, som kunde have Fordringer paa Andre, vilde stille sig saa, at Mange af dem vilde næsten foretrække slet ikke at forlange deres Tilgodehavende, end at skulle tvinges til at møde personligt i Forligskommissionen. Jeg vil sige, at hvis man vil fast-